

HOMELES

Školní časopis nejen pro studenty a učitele SLŠ Hranice

ROČNÍK 2018/2019

číslo 1

Obsah čísla

- 2..... Adaptáky podruhé!
- 3..... Venkovní učebna
- 3..... Přednáška o velkých šelmách v republice
- 3..... Rebecca podruhé
- 4..... Mezinárodní trubačský seminář v Písku
- 4..... Exkurze u firmy ALSOL
- 6..... Jesus Christ Superstar
- 6..... Hubertská zábava
- 6..... Třídní naháčky čtvrtých ročníků
- 7..... Krkavec velký
- 8..... Zapomenuté zbraně
- 9..... Valašský poslanec Masaryk
- 10..... Demokracie: svoboda a osobní odpovědnost
- 11..... Timur Ivanovič
- 13..... Na křídlech múzy
- 15..... Sranda z lesa od Homelesa
- 16..... Redakce

Ahoj všem, tak jak zvládáme? První čtvrtletí máme za sebou, takže všichni víme, kde zabrat a kde to půjde i bez zabírání. Taky se toho spousta udála, a tak jsme tu s dalším číslem Homelesu! Pevně věřím, že se Vám bude líbit, ostatně je to moje poslední práce na něm, protože i my skřítkci musíme na jaře odmaturovat. Je to těžké loučení, jako kdybych musela kousek ze sebe ukrojit... Ale doufám, že Homeles najde svědomitého šéfredaktora, který ho posune zase o úroveň výš.

A aby toho nebylo málo, tak se nám blíží Vánoce. Vánoční čas si všichni jistě představíme pod sněhovou přikrývkou, ale ejhle - chyba! Sníh není a tam, kde náhodou ještě troška je, velmi rychle taje. A tak nás velmi pravděpodobně čekají další Vánoce na blátě... Taky máte pocit, že lidé na počasí vliv nemají, ale počasí na lidi má vliv přímo obrovský? Nevím, jak vy, ale já nezoufám, protože Vánoce jsou podle mě hlavně svátkem, kdy spolu mají být ti, co k sobě patří! A ať už je sníh nebo bláto, jistě každý z nás nějaký dárek pod stromečkem najdeme. Největším dárkem pro všechny by však hlavně mělo být zdraví!!!

A co novoroční předsevzetí? Máte nějaké? A nezapomeňte: „ Jak na Nový rok, tak po celý rok.“

Tak ti, milý Homelesku, a vám všem, milí čtenáři, přeji krásné Vánoce a správný vstup do roku 2019 a ať se vám v něm splní všechna přání.

Lesu zdar! Váš skřítek Homelesáček

Adaptáky podruhé!

Na mnoha odborných i všeobecných středních školách bývá dobrým zvykem, že studenti vyšších ročníků připraví pro své nové spolužáky, prváky, takzvaný „adaptační kurz“. Tak se letos stalo již podruhé i v našem vzdělávacím ústavu.

Již minulý rok byla na škole vytvořena skupina studentů, která si dala za cíl pomoci budoucím prváčkům s nástupem na novou školu, do nového prostředí a kolektivu. Tato skupina následně připravila čtyřhodinový program her napomáhajících k seznámení a zahájení tvorby „zdravého“ třídního kolektivu. Při výběru aktivit jsme kladli důraz na spolupráci, komunikaci a důvěru mezi jednotlivými žáky.

Adaptační kurzy se uskutečnily v prvním týdnu školy během úterního, středečního a čtvrtečního odpoledne. Byly zahájeny vždy klasickou seznamovací hrou s názvem „Toaleták“, jež spočívá v tom, že se po kolečku sedících pošle role toaletního papíru s tím, že si každý utrhne tolik, kolik ho potřebuje. Až si všichni účastníci vezmou, kolik potřebují (nic netušící si ho povětšinou vezmou poměrně hodně), je jim řečeno, aby o sobě každý sdělil tolik informací, kolik útržků si přivlastnil. Tato hra vždy pobaví a může fungovat jako takzvaný icebreaker neboli lamač ledů, který pomůže mezi účastníky snížit napětí a umožní jim se uvolnit. Jako závěrečnou aktivitu jsme zvolili tzv. „uličku důvěry“, což je na provedení náročnější důvěrovka, během které postupně prváci probíhají dvojzástupem k sobě otočených spolužáků. Tito mají napřažené ruce směrem k sobě a těsně před probíhajícím je zvedají.

Totožným programem prošly postupně všechny tři třídy prvního ročníku. Svou přítomností a účastí při aktivitách nás potěšili i všichni tři třídní učitelé, což odpoledne zpestřilo a nás i prváky velmi potěšilo. Každý z programů byl zakončen společenským večerem ve školní jídelně plným hudby a družného hovoru.

Myslím, že za všechny zúčastněné prváky i studenty z vyšších ročníků mohu celou akci označit za velmi vydařenou a vyjádřit obrovskou spokojenost a nadšení z jejího průběhu.

Chtěl bych zároveň velmi poděkovat pracovníkům na internátě za to, že nám umožnili adaptační kurzy zorganizovat ať už prodlouženými vycházkami, či poskytnutím prostor jídelny ke společenskému večeru. Nyní mi nezbývá než doufat v nadšení a schopné studenty do budoucna a pokračování této, již loni započaté, hezké tradice.

Jan Podlipný, 4. C

Venkovní učebna

Dne 21. 9. 2018 byla v arboretu za účasti lesnické společnosti LDF Rožnov, a.s., zástupců některých dalších lesnických společností a představitelů města slavnostně otevřena nová venkovní učebna. Zároveň byla na památku tohoto dne zasazena lípa srdčitá. Stavba venkovní učebny byla zahájena před rokem a dokončena v druhém pololetí předchozího školního roku. Celá akce byla hudebně doprovázena našimi trubači a proběhla při příležitosti 100letého výročí československé státnosti.

Tereza Čtvrtníčková, 2. A

Přednáška o velkých šelmách v republice

Dne 25. 9. proběhla na SLŠ v Hranicích odborná přednáška o velkých šelmách v ČR vedená RNDr. Petrem Koubkem, CSc. Přednáška byla určena jak studentům školy, tak i široké veřejnosti. Posluchači měli šanci nahlédnout do praktik sčítání, evidence, mapování a dalších metod spojených s výzkumem těchto šelem. Hlavními objekty výkladu byli rysové, vlci a

mědvědi. Přiblížena byla i tematika vlivu šelem na myslivecké a zemědělské hospodaření nejen v České republice, ale i ve zbytku střední Evropy. Dalším důležitým bodem byla otázka lovu a pytláctví a jeho srovnání s ostatními zeměmi. Zbyl prostor i na několik otázek týkajících se této problematiky.

Jakub Vašíček, 4. C

Rebecca podruhé

Dne 9. 10. jsme podnikli, pro mě už druhou, návštěvu představení muzikálu Rebecca. Cesta autobusem byla veselá jako vždy a samotná divadelní hra byla skvělá. Za mě jen jeden drobný postřeh, a to, že v loňském roce zpívala jednu z

hlavních postav služebné jiná herečka a dle mého názoru vynikla svým zpěvem málinko lépe. Celý

večer jsem si moc užila a chtěla bych moc poděkovat paní Pytelové za to, že pro nás celou návštěvu divadla perfektně zorganizovala.

Veronika Nováková, 4. C

Mezinárodní trubačský seminář v Písku

O víkendu 19.–21. října se na lesnické škole v Písku uskutečnil již 8. ročník mezinárodního semináře mysliveckých trubačů. Celkem se zúčastnilo 78 studentů z 8 lesnických škol Česka a Slovenska. Naši školu reprezentovalo 6 trubačů.

V pátek ráno jsme vyjžděli od školy společně s panem Mgr. Romanem Pytelou a panem Ing. Lubošem Bartošem. Paní Čočkovou, lektorku, jsme vyzvedli po cestě. Jelikož jsme asi pět hodin, po cestě jsme využili pohostinnosti čerpací stanice.

V Písku jsme se ubytovali a šli se podívat do města. Večer nás čekala první výuka. Troubili jsme společně skladby na slavnostní zahájení. To proběhlo v sobotu ráno v arboretu školy. Poté jsme se rozdělili do skupin a následovala dopolední výuka. Po obědě jsme měli zpestření

programu - malý výlet na rozhlednu Jarník. Večer následovala další hodina troubení. V neděli po snídani jsme se sešli a naposledy si zahráli skladby na koncert. Společně jsme se přesunuli ke Kamennému mostu, kde se konal závěrečný koncert pro veřejnost.

Tím jsme celý seminář slavnostně ukončili. Naskládali jsme si věci do auta a vydali se na cestu zpět.

Pro mě to je dobrá zkušenost a skvělá příprava na soutěž.

Michaela Homolková, 1. B

Exkurze u firmy ALSOL

Dne 23. 10. se třídy 4. B a 4. C zúčastnily exkurze u firmy ALSOL, která spravuje lesy Arcibiskupství olomouckého. Odjezd od školy byl v 7 hodin a jeli jsme směr Jeseníky. První zastávka byla na polesí Domašov. Zde nás přivítal výrobně technický ředitel ALSOLu Ing. Arnošt Buček, který nám při prezentaci řekl něco málo o Arcibiskupských lesích. Studenti se mohli dozvědět o historii a současnosti Arcibiskupských lesů. Zjistili například to, že společnost byla založena v roce 2013 a pracovalo tam jen 5 pracovníků, kteří měli za úkol vyhledávat pozemky, které jim byly zabaveny (znárodněny). V dnešní době hospodaří na výměře přesahující 43 tis. ha a jsou rozděleni do 6 polesí (Kroměříž, Chvalčov, Mírov, Domašov, Rejvíz a Vápenná), kde svoji práci vykonává přes 120 zaměstnanců. Na těžební a pěstební činnosti si najímají živnostníky, ale tento trend by rádi do několika let změnili, a měli by tak na část činností vlastní zaměstnance.

Dále se studenti dozvěděli něco o myslivosti, pronájmu honiteb a spoustu jiných informací. Během prezentace měli žáci možnost dotazů, což nemalá část žáků využila.

Po prezentaci se podávalo občerstvení v podobě jeleního guláše. Po jídle se všichni přesunuli zpátky do autobusu a jeli se podívat na první ukázkou v praxi a to byla lesní lanovka. Na místě nás přivítal vedoucí polesí Domašov Bc. Jan Ťulpík, který nás seznámil s lesní lanovkou značky Adler. Její dosah byl 500 m a nosnost 3,5 tuny. Žáci viděli spolupráci lesní lanovky a LKT, který pokračoval v soustředování dřevní hmoty na odvozní místo.

Po této ukázce jsme se přesunuli na další exhibici, jež představovala těžbu harvesterem. Po vystoupení z autobusu nás přivítali vedoucí polesí Rejvíz Ing. Libor Petřík a Ing. Pavel Flídr – technik polesí Rejvíz. Nejprve nám ukázali způso-

by měření hrání a poté jsme se mohli podívat, jak harvester kácí a odvětčuje na kalamitní ploše. Po chvíli nám bylo umožněno přiblížit se k harvesteru, kde nám další informace poskytl operátor, který je schopen za směnu zpracovat až 100 m³, přičemž ve vhodných podmínkách až 200 m³. Studenti dále využili situace a udělali si fotky strojů při těžbě.

Poslední zastávka byla na téma obnovy holin, kde nám Ing. Petřík a Ing. Flídr řekli, jakým způsobem budou holiny obnovovat. V konkrétním případě (nadmořská výška 480 m n. m.) sází v řadě 2 sazenice buku a 1 sazenici smrku. Sazenice se natírají proti okusu už na záložišti. V dalších letech se kultura proti škodám ošetřuje nátěry a intenzivním odlovem zvěře. Vyžínání se provádí v ploškách. Příprava plochy k zalesnění spočívá ve spálení klestu, ohled je třeba brát na přirozené zmlazení především smrku. Další zajímavé informace zahrnovaly fakt, že bez rumunských a ukrajinských pracovníků by neměly holiny šanci včas zalesnit.

Jiří Klusák, 4. B

Hubertská zábava

V sobotu 24. 11. proběhla již tradiční Hubertská zábava. Té předcházelo každoroční zvaní, které bylo velmi vydařené. Jen družina byla zastoupena méně psy, než bývá zvykem. Hubertská zábava se velmi vydařila, a to jak stužkování, tak polonéza a i velmi bohatá tombola. Sice bylo letos méně lidí, ale o to více bylo místa na parketě, kde jsme večer pořádně rozjeli. Pro mě byla letošní Hubertská ta nejdůležitější a musím říct, že jsem nadšená a moc jsem si ji užila a těším se na příští rok, kdy se Hubertské zúčastním jako absolventka.

Veronika Nováková, 4. C

Jesus Christ Superstar

V tomto školním roce máme skutečně úžasné možnosti kulturního vyžití, a tak jsme 5. 12. znovu vyrazili do ostravského divadla, tentokrát na muzikál Jesus Christ Superstar. Pro mě dané představení byla poměrně velká neznámá, protože jsem vůbec netušila, co mám očekávat. Musím říct, že jsem zůstala ohromená nad tím, jak bylo tohle v podstatě náboženské téma ztvárněné pro nás „normální“ smrtelníky. Rozum mi zůstává stát nad

pěveckými i tanečními výkony herců (hlavně nad tanečníkem v botách na jehlovém podpatku). Celé představení bylo naprosto úžasné a rozhodně bych neváhala jít na něj znovu! A opět patří obrovský dík paní Pytelové za organizaci!!

Veronika Nováková, 4. C

Třídní naháňky čtvrtých ročníků

Jak říkáme my myslivci: Začala gulášová sezóna! A tak během listopadu proběhly třídní naháňky našich čtvrtých ročníků. První naháňka patřila třídě 4. A – při ní se podařilo panu Kuchyňkovi střelit prase divoké. Další naháňku měla třída 4. B a v jejím průběhu se střelily tři kusy prasete divokého. Dva kusy střelil pan Trčka a jeden Petr Kulhánek. Po Hubertské se pak uskutečnila naháňka třídy 4. C spojená s individuálními zkouškami honičů slovenského kopova. Během ní bylo střeleno třináct kusů dančí holé, devět kusů černé a jako bonus lišák. Úspěšnými lovci byli pánové myslivci Jan Jeniš, Luboš Bartoš, Jan Trčka, Zbyněk Jakeš, Lukáš Rozsypal, Martin Němec, Libor Beníček a pan Pospíšil. Ze žáků byli úspěšní Jakub Burian a Jakub Vašíček. Poslední leč následně proběhla v hospodě v Paršovicích.

Všechny naháňky byly více či méně úspěšné a pro spoustu studentů to byla vůbec první naháňka, které se účastnili jako střelci. Proto jim patří pochvala za dodržení bezpečnosti při střelbě a zacházení se zbraní. Zároveň patří poděkování všem, kteří se podíleli na organizaci.

Veronika Nováková, 4. C

Krkavec velký

Není to tak vzdálená historie, kdy byli krkavci u nás velkou vzácností. V polovině 19. století dokonce vymizeli. V roce 1968 znovu zahnízdil jeden pár u Hukvald a postupně přibývaly další oblasti. Dnes je krkavec naprosto běžný pták. Dokonce se vedou úvahy o jeho zařazení mezi lovnou zvěř. Každopádně je to velmi zajímavý a inteligentní pták. Jeho inteligenci dokládá známý fakt, že se umí bavit. Existují případy, kdy krkavci váleli sudy ve sněhu! Krkavec je také velmi zvědavý. Každý nový předmět, který objeví, mu stojí za pozornost. Chovatelé krkavců vědí, že se dokáže naučit napodobovat různé zvuky včetně lidské řeči. Další zajímavostí je fakt, že se jedná o největšího zástupce

řádu pěvců na světě. Krkavec plní též důležitou úlohu odklízeče mršín. Dalo by se říci, že když se v lese ozve rána, krkavci už předem vědí, že dostanou příležitost nasytit se vývrhu, a slétnou se. Jejich další potravou jsou pak drobní živočichové, méně často rostlinná strava a v poslední době i odpadky. Dokonce jsou známy případy, kdy krkavci napadali i čerstvě narozená dobytčí mláďata. Tyto případy jsou však ojedinělé.

Krkavec je zařazen mezi ohrožené druhy, i když se jeho počty už stabilizovaly a nadále rostou.

Text a kresba Dušan Řezáč, 4. C

Zapomenuté zbraně

M30 Drilling

M30 Drilling byla vyráběna firmou J. P. Sauer und Sohn jako lovecká a sportovní kombinovaná zbraň se dvěma brokovými hlavněmi a jednou kulovou pod nimi. Avšak během roku 1941 se iniciativa Třetí říše soustřeďovala na severní Afriku. Luftwaffe potřebovalo univerzální zbraň pro přežití, kterou by používaly posádky sestřelených letadel. Bylo nakoupeno 2500 drahých loveckých pušek, každá s 25 ranami brokovými, 25 střelami jednotnými a 20 kulemi ráže 9.3x74R (značky „Norma“), v hliníkovém futrálu, s manuálem, popruhem pro nošení a čištěním (dohromady 15kg). Celý hliníkový kufr s rozloženou puškou byl upevněn v letadle a měl po nouzovém přistání zajistit posádce přežití v africké poušti. Puška byla schopná skolit cokoliv, co mezi dunami žilo, ale při bojových ak-

cích by byla víceméně nepoužitelná. Puška je povětšinou stejná jako komerční brokovnice, celé ústrojí je typu „Blitz“ (hammerless) a dvě brokové hlavně jsou ráže 12. Zbraň má dva kohoutky, z nichž přední ovládá pravou brokovou nebo kulovou hlavěň (přepínání na pažbě) a je vybaven napínákem „Schneller“. Zadní kohoutek ovládá levou kulovou hlavěň. Přední perlička je doplněna zadním vyskakovacím mířidlem, které je schované a vyskočí pouze při přepnutí na kulovou hlavěň; nástřel je na 100 metrů.

Parametry:

- Hmotnost: 3.4 kg
- Délka hlavně: 650 mm
- Celková délka: 1066 mm
- Ráže brokové hlavně: 12,16 (Luftwaffe, verze pouze 12)
- Ráže kulové hlavně: 9.3x74R

Jakub Vašíček, 4. C

Valašský poslanec Masaryk

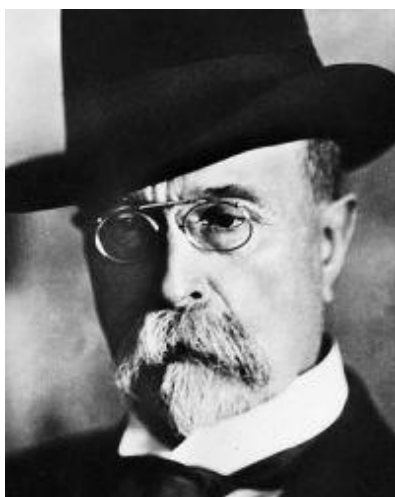
Masaryk byl sociolog, filozof a první československý prezident, to snad všichni dobře víme, ale málokdo z nás ví, že ještě před válkou byl také několikrát zvolen jako poslanec do Říšské rady (celorakouský parlament). Poprvé ještě ke konci 19. století za Národní stranu svobodomyšlnou (tzv. mladočeši), kterou zastupoval tři roky. Poté se však s vedením strany rozhádal a vzdal se svého mandátu. Několik let nebyl členem žádné politické strany, ale v roce 1900 spolu s přáteli založil liberální Českou stranu pokrokovou. Tito tzv. realisté o sedm let později úspěšně kandidovali do Říšské rady (nutno poznamenat, že stranu v radě zastupoval sám) a svůj mandát ještě jednou obhájili. Roku 1915 byl však na Masaryka za protistátní názory vydán zatykač, proto odešel do exilu a až do konce války pobýval v zahraničí. Zajímavější je však skutečnost, že Masaryk byl jako poslanec zvolen za třináct moravských měst. Většina z nich byla valašských, jmenovitě se jednalo o Valašské Meziříčí, Rožnov pod Radhoštěm, Vsetín, Krásno nad Bečvou, Bystřici pod Hostýnem, Vizovice, Valašské Klobouky, Zlín, Bojkovice, Nový Jičín, Příbor, Štramberk a Kopřivnici.

Masaryk měl údajně k Valašsku blízký citový vztah a to díky svým přátelům, za kterými pravidelně jezdil i se svou rodinou a prožil zde několikery prázdniny. Zalíbila se mu zdejší příroda, kraj a rád se sem vracíval i poté, co byl zvolen prezidentem republiky. Valaši byli velice pyšní, že v jejich kraji pobýval muž jako Masaryk. Ve Valašském Meziříčí dokonce existuje po prezidentovi pojmenovaná naučná stezka.

Masaryk pomáhal i obyvatelům Zlína, zasadil se např. o vznik okresního soudu, posílení městské pošty a další záležitosti. Jeden z historiků města, Zdeněk Pokluda, jej dokonce srovnává s podnikatelem Tomášem Baťou neboť oba „... si plnili své povinnosti a dávali k tomu i kus svého srdce.“. Ve Valašských Kloboucích mu bylo v roce 1910 uděleno čestné občanství města.

Na závěr můžeme usoudit, že Valaši byli velice pyšní na to, že si jejich kraj oblíbil zrovna T. G. Masaryk. A v dnešní době si to místní obyvatelé při slavnostech 100. výročí vzniku Československé republiky začínají opět připomínat.

Jan Štěpaník, 1. A

Demokracie: svoboda a osobní odpovědnost

Demokracie si osobuje právo individuální iniciativy... Právo iniciativy zahrnuje také individuální odpovědnost. Kdo praví: svoboda, právo na iniciativu, praví zároveň: osobní odpovědnost. Já a vždy jen Já je odpovědné, nikoliv většina, nikoli všichni - to je moderní pokrokový individualismus, kdežto starý člověk se zabarikádjuje a schová za církev, za stát, za národ, za stranu, za většinu nebo dokonce za lidstvo.

Tomáš Garrigue Masaryk, Rusko a Evropa (1913)

U příležitosti 100. výročí vzniku Československa vám pro inspiraci přinášíme dvě studentská zamyšlení nad platností výše uvedených myšlenek TGM o demokracii pro naši současnost.

Svoboda?

V minulosti byla naše republika silná, projevovala svůj názor. Měla osobnosti, nebála se ničeho a nikoho. Byla silná, přesto během Protektorátu zažila útlak a zastrasování. Poté přišla totalita komunistická, během níž se podle řady lidí - i podle mých rodičů - žilo mnohem lépe než dnes, ačkoli jiní zase tvrdí opak. Doba tehdy nebyla tak uspěchaná jako teď.

V současnosti žijeme v demokracii, přitom jsme ale ve vězení zákonů, které nám určují, co máme a nemáme dělat. Jsme pouze otroci doby. Bojíme se naplňovat, uskutečňovat vlastní názory, které sice stále říkáme, ale nic víc už s nimi neděláme. Proč? Každý sice projevuje své názory, ale nikdo se neodváží projevovat iniciativu. Všichni si stěžují, ale „skutek utek“. Češi mají úžasnou schopnost stále si stěžovat, nadávat ... ale nic jiného.

Naše republika bývala silná, ale s nástupem druhé světové války, pozdější nadvlády Sovětského svazu, ba dokonce i se vstupem do Evropské unie její síla upadala a upadá. Jsme v síti zákonů, zákazů, zbytečných pokynů. Možná to není vidět, ale většina to tak cítí. Aktuální otázka tak zní: Projevíme iniciativu, nebo se necháme svazovat?

Kateřina Šigutová, 4. B

Odpovědnost?

V dnešní době se podle mého názoru většina lidí odpovědnosti bojí. Jako příklad dávám nedávné volby do zastupitelstva obce v naší vesnici. Máme kolem šesti set obyvatel a více než padesát schopných, inteligentních lidí vhodných pro tuto funkci zastupitele, avšak stěžuje se podařilo zaktivovat sedm kandidátů. A otázka zní: Proč? Většina odpovědí oslovených lidí zněla: „Nemám na to čas, nechci mít odpovědnost, zase starosti navíc, najde se někdo jiný...“ Protože za své činy zodpovídáme, můžeme být i potrestáni - každý sám za sebe. Ale najdou se samozřejmě i ti odvážnější, kteří se odpovědnosti nebojí a nabídku přijmou. A ty my potřebujeme.

Srovnání s dřívější dobou je pro mě jednoduché. My máme, dá se říct, absolutní svobodu. Žijeme v demokracii, můžeme svobodně vyjádřit svůj názor a vybrat si zaměstnání, aniž bychom byli někým ovlivňováni. V předešlé době nemohli jít lidé svobodně ani do kostela, natož tak vybrat si střední školu podle sebe. Z vyprávění vím, jak těžké to bylo, když nikdo nemohl říct veřejně ani slovo proti tomu, co se všude kolem dělo, co dělali komunisté a jejich totalitní režim. Myslím si, že i přes to, co se v dnešní době děje rozporuplného (nikdy to nebude ideální ... viz např. naše současná politická scéna) můžeme být rádi za to, kde jsme a co máme.

Kateřina Krajčová, 4. B

Timur Ivanovič

Přinášíme vám úvodní část zajímavé povídky našeho talentovaného vypravěče ...

Kolik je asi hodin? pomyslí si Timur. Instinktivně zvedl ruku, ale pak si vzpomněl, že hodinky po otci nechal doma, pro případ, že by se z Kosmu nevrátil. Teď mu to bylo docela na škodu, vzhledem k tomu že většina přístrojů na palubě již druhou hodinu nefungovala. V Moskvě ho učili, co má dělat, když dojde k dekompresi kabiny nebo když se na jeho skafandru objeví díra, ale kdo by to byl řekl, že se bezchybná sovětská elektronika v ledovém vakuu vesmíru, dva tisíce kilometrů nad povrchem Země, porouchá.

Pohled na matičku Zemi byl uchvacující, ale po dvou hodinách už začínal být nudný. Timur už nespočetněkrát přezpíval hymnu, svoji oblíbenou píseň, i ukolébavku, co si matně pamatoval z dětství. Když ho broukání přestalo bavit, vyzkoušel jazykolamy, ty mu dlouho nevydržely. Když už se dostal do fáze samomluvy, začal si myslet, jestli neblázní nebo jestli to není nějaká vesmírná odnož ponorkové nemoci. Potom, co přečetl všechny bezpečnostní štítky a ražení s textem „Vyrobena hrdými konstruktéry Sovětského Svazu,“ plynule, aniž by to zachytil, začal Timur promlouvat sám k sobě.

„Pročpak je ta naše planeta tak zelená, soudruhu Timure?“ řekl pohrdavým hlasem středoškolského učitele alkoholika, jenž závidí studentům pozitivní atitudu.

„Kvůli rostlinám, stromům, keřům, bylinám, lišejníkům a bůhvíčemu ještě přeci!“ vyjmenoval neuvěřitelně rychle hlasem perspektivního středoškoláka sršícího onou pozitivní atitudou.

„A pročpak je to všechno bůhvíco zelené, soudruhu Timure?“ pokračoval učitel.

„To ví každé děcko, kvůli fotosyntéze,“ s klidem odpovídá student.

Touto formou si Timur zopakoval zeměpis, biologii i fyziku. Jakmile skončil s opakováním, zahleděl se do skleněného průzoru na straně. Prohlížel si planetu pod sebou, temnotu Kosmu nad sebou, i odraz svého obličeje v malém kulatém průzoru z pět centimetrů tlustého plexiskla. Poprvé si všimnul, jak legračně vypadá v kukle, jeho jinak odstáté uši skoro nebyly vidět, a tak mu jeho hlava připadala menší. Všechny černé vlasy měl schované v kukle, i když už dlouho nenosil dlouhé vlasy, rád vzpomínal na to, když mu jeho matka pletla cop. Na rozdíl od vlasů mu vousy moc nerostly, takže jediné, co mohl pozorovat, bylo lehké strniště na bradě, kde se mu při delším zanedbání tvořila nevzhledná bradka. Jeho tvář byla snědá a ošlehaná větrem, oči měl kaštanově hnědé po otci.

Timurův otec byl Rus s mongolskými předky, jako tankista v Rudé armádě potkal při osvobození Ukrajiny Timurovu matku. Timur vyrůstal v panelovém domě na předměstí Leningradu. Rodiče mu vždy říkali, že je to to nejlepší, co mohli dostat. Jeho otec pracoval ve slévárně a matka se starala o domácnost. Už odmala byl chytrý, a tak ve škole neměl problém. Vystudoval Gymnázium v Leningradě a po ukončení studia na vojenské akademii v Moskvě se z něj stal pilot experimentálních prototypů zárazků sovětské technologie. Nedlouho na to byl vybrán, aby vstoupil do řad sovětských kosmonautů.

Od ztráty spojení s ústředím už uběhly tři hodiny, do zahájení návratu do atmosféry zbývá necelá hodina, odhadoval Timur a přitom už po desáté kontroloval všechny kabely a elektroniku na palubě. Zrovna když dokončoval rutinní ověření nefunkčnosti, všimnul si něčeho, co předtím přehlédl. Zpoza jednoho z panelů vytékala hustá kapalina. Za pomoci šroubováku se Timurovi povedlo panel vypáčit. Vevnitř se nacházel svazek drátů, z nichž byl jeden spálen. Timur zajásal, neváhal a vytáhl základní nástroje, které měl na palubě k dispozici. Zastavil vytékající kapalinu, opravil poškozený drát a znovu zkusil oživit velrybu, kterou se nechal dobrovolně a s nadšením spolknout. Zprvu se nic nedělo, pak se Timur naštvál a se slovy na jazyku, za která by ho vlastní matka vyhnala z domu, vší silou praštil do panelu s vysílačkou. Ve vysílačce zapraskalo, rozsvítily se knoflíky a břichem velryby se začal ozývat hlas: „Timure, Timure! Tady Bajkonur, slyšíš?!“ Hlas dispečera z Kosmodromu dole na Zemi zněl velmi překvapeně.

„Timure, poslouchej, už jsi přeletěl nad návratovou zónou, musíš okamžitě zahájit sestup a přistát nouzově do vody.“

Kosmonaut s chirurgickou přesností švýcarského zámečníka do puntíku provedl všechny úkony spojené s návratem domů, usadil se do sedadla a zahájil sestup do atmosféry.

Pokračování příště

Jakub Vašíček, 4. C

Na křídlech múzy

Lež

Něco vám teď řeknu:
Mám rád svoji ženu.

A proto jí už nelžu.
Hodně dlouhou dobu.

Kdyby já jí stále lhal,
už bych vám to teď neříkal.

Depeše

Když hledáš života útěchu,
nedělej hned neplechu.

Bylo pláče, bylo breku,
i to bylo jenom k vzteku.

Nevzdávat se, vytrvat,
to je, s čím se musím porvat.

Ono se to vyřeší,
napiš ihned depeši.

Důvěra

Ach, ta hloupá důvěra,
jak na prstu záděra.

Důvěru bych měl hrozně rád,
ale lámat ji nemůžu nastokrát.

Dojmy a pojmy z 1. C

Na SLŠ Hranice
chtěl jsem se dostat nejvíce.
Ale já jsem trochu lama,
měl jsem problém s přijímačkama.

Navzdory vší nevědomosti
získal jsem tam bodů dosti,
a byl jsem plný radosti,
že nebudu ohlodávat kosti.

Čekal jsem ještě půl roku
a topil se v času toku.

Zrazu nastal první den,
byl jsem z toho popleten,
že musím zas do školy,
do té strašné komory.

Byl jsem taky trochu rád,
že stěhuju se na internát,
že užiju si trochu klidu
a doma nebudu dělat hnidu.

No čekal jsem tu větší bídu,
že uteču, hned jak přijdu.
Rozhlédnu se po pokojí,
říkám: „No ty krávo, to je v loji.“

Avšak jsme tu dobrá banda,
mnohdy je tu s námi sranda.
Změna je to rapidní,
a tak naše třídní
po prázdninách všechny klidní:
„Nebojte se učení,
nebude to mučení.“

Pak přišel pan Skotnica,
zařval jako opica,
až hýbla se ve mně stolica.

Tak to táhnu čtvrtý měsíc,
učíme se víc a víc
a v mé hlavě stále nic.

Uvidíme v půlce roku,
kolik zanedbal jsem kroků.
Však nic proti, super škola,
lesáka tu dělej z vola.
Tak závěr díky bohu,
že studovat tu taky mohu!!!

Štěpán Šujan, 1. C

Sranda z lesa od Homelesa

I prefer real physicist...

I said REAL physicist.

Perfection!

By Milouš

Redakce

Šéfredaktorka:

Veronika Nováková, 4. C

Redaktoři a přispěvatelé:

Jakub Vašíček, 4. C
Jan Podlipný, 4. C
Dušan Řezáč, 4. C
Tereza Čtvrtníčková, 2. A
Julie Pecháčková, 1. A
Michaela Homolková, 1. B
Jiří Klusák, 4. B
Štěpán Šujan, 1. C
Jan Štěpaník, 1. A
Kateřina Krajčová, 4. B
Kateřina Šigutová, 4. B
Zdeněk Růžička, 2. A

Ilustrace, fotografie, grafika:

Ondřej Topolanský, 4. C
Vojtěch Škrobálek, 4. B
Dušan Řezáč, 4. C

Na úpravě se podíleli:

Mgr. Jan Beláň
Mgr. Veronika Laryšová
Mgr. Vojtěch Zlámal

Kontakt:

homeles@slshranice.cz

HOMELES

časopis pro studenty a učitele SLŠ Hranice